

РЕШЕНИЕ

№ 55

гр. Ямбол, 05.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЯМБОЛ, XVI СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Георги Ст. Георгиев

при участието на секретаря Е. Г. А. В.
като разгледа докладваното от Георги Ст. Георгиев Гражданско дело № 20222330102796 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по искова молба от «Йеттел България» ЕАД, против С. П. Т., с която се иска да се приеме за установено по отношение на ответника, че същия дължи на ищеца сумите, за които е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № *** г. по описа на ЯРС, а именно: сумата от общо 393, 37 лв. – главница, включваща в себе си сумата от 58, 07 лв. незаплатени месечни абонаментни такси и сумата от 339, 30 лв. неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент, ведно със законна лихва от датата на постъпване на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда – 25.07.2022 г. до изплащане на вземането.

В исковата молба се твърди, че между „Теленор България“ ЕАД, сега „Йеттел България“ ЕАД и ответника са обвързани от облигационна връзка по договор за предоставяне на мобилни услуги от 09.09.2020 г. На същата дата на ответника било предоставено за ползване на мобилно устройство.

Сочи се, че длъжникът не е изпълнявал задълженията си да заплаща в уговорените срокове цената на предоставените услуги, лизинговите вноски които били фактурирани в издадени фактури. Ответника дължал на ищеца сумата от общо 397,37 лв. – представляваща дължими и незаплатени месечни абонаментни за потребление на мобилни услуги и неустойка за предоставено за ползване устройство.

Ищецът подал за сумите заявление по реда на чл. 410 от ГПК и било образувано ч.гр.д. № *** г. на ЯРС, по което съдът издал заповед за изпълнение срещу длъжника.

С оглед на това, че заповедта за изпълнение на длъжника била връчена по реда и условията на чл.47, ал.5 ГПК на заявителя на основание чл.415, ал.1, т.2 ГПК било указано, че може да предяви граждански иск, поради което се предявява настоящият установителен иск.

Поради това се иска да бъде прието за установено, че ответникът дължи на ищцовото дружество сумата от 58, 07 лв. представляваща дължими и незаплатени месечни абонаментни такси за потребление на мобилни услуги, за които са издадени два броя фактури, сумата от 93, 16 лв. неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент и сумата от 246, 14 лв. неустойка за предоставено за ползване устройство, както и законната лихва върху сумите, считано от подаване на заявлението по заповедното производство и съдът да го осъди да заплати разноските по настоящото дело и по ч.гр.д. № *** г. на ЯРС.

В с.з. ищецът не изпраща представител. Поддържа исковете с писмена молба.

В срока за отговор ответника, чрез особения си представител, счита предявения иск за допустим, но неоснователен. Твърди се, че исквата претенция се основавала единствено на твърдения и частни документи изхождащи от ищцовото дружество, като издадените от него фактури и ползващи се от същото, нямали обвързваща съда материална доказателствена сила, относно обема на предоставените услуги и стойността на посочените в тях задължения. Същите представлявали частни удостоверителни документи, в които била отразена счетоводна информация и не били достатъчни за установяването по безспорен начин твърдения факт за съществуването на задължението в претендирания от ищцовото дружество размер, както и изправността на телекомуникационното дружество като страна по сключения договор за мобилни услуги. Също така претендираната неустойка не била подкрепена от доказателства за основателното ѝ възникване. Твърди се, че ищцовото дружество не било ангажирало доказателства относно предсрочното прекратяване на договора за мобилни услуги съгласно чл.75 ОУ, което да обусловяло правото му да търси неустойка за неизпълнение. Не били предоставени доказателства за връчени покана за доброволно изпълнение и уведомление за предсрочно прекратяване на сключения договор и същите да са получени от ответника, т.е. изявлението на ищцовото дружество, че прекъсва облигационната връзка, което да е достигнало до абоната. Претенцията по чл.92 ЗЗД се явявала неоснователна и като такава не следвало да бъде уважена. С оглед защитата правата на потребителя било налице неяснота и липсвали доказателства, относно условията и начина на формирането на тази част от неустойката за ползване на устройство в размер на 246, 14 лв. Счита се, че липсвали основания за начисляването ѝ, като в алтернативност се счита за завишена. Липсвали доказателства за сключен лизингов договор, в който да бил виден размера и съответно падежа на лизинговата вноска, съгласно уговорения погасителен план за

предоставеното на абонамента мобилно устройство по чл.7 от сключения договор за мобилни услуги.

С оглед на това се оспорва изцяло исковата претенция, като се счита същата за неоснователна.

В с.з. ответника не се явява, като същия се представлява от назначения му от съда особен представител.

Съдът въз основа на доказателствата приема за установено от фактическа страна следното:

От приложения ч. гр. дело договор за мобилни услуги се установява, че същия е сключен на 09.09.2020 г., като абоната избрал ползването на абонаментен план ***+ с неограничени нац. Минути и изх. Роуминг в зона ЕС за предпочетен номер *** за сумата 30, 99 лв., с уговорен срок на действие 24 месеца, до 09.09.2022 г. и с дата на издаване на фактурата на 15-ти всеки месец. Също така на ответника му бил предоставен мобилен апарат марка HUAWEI, модел Y5p32 GB Dual Black със СИМ карта № ***, IMEI *** на цена в брой или обща лизингова цена с абонаментния план 39, 99 лв., стандартна цена на устройството (в брой, без абонамент) в размер на 359, 90 лв., с отстъпка от стандартната цена в размер на 319, 91 лв. Представени са и издадените фактури, цитирани от ищеца, с настъпил падеж. Представени са ОУ на Теленор България ЕАД за взаимоотношенията с потребителите на електронни съобщения, приложение ценова листа за абонаментни планове за частни и корпоративни клиенти от 09.09.2020 г. Представена е и декларации-съгласие от 09.09.2020 г. по договора за мобилни услуги, в които ответника потребител декларира,че получил подписан от представител на оператора ОУ на Теленор България ЕАД за взаимоотношения с потребителите на мобилни телефонни услуги и/или ОУ на оператора за взаимоотношенията с потребители на фиксирани телефонни услуги,съгласен бил с тях,като се задължавал да ги спазва,като същите били приложими за всички СИМ карти/номера,ползвани от потребителя към момента на подписването на тези декларации,както и за в бъдеще такива. Също така декларира,че оператора му предоставил и получил информацията по чл.4,ал.1 ЗЗП. Представена е и последна покана за доброволно плащане от 15.11.2020 г. Всички описани по-горе писмени доказателства са представени от ищеца в заповедното производство (с изключение на последна покана за доброволно плащане от 15.11.2020 г., която е представена с исковата молба), което е продължение на настоящото.

От заключението на вещото лице по съдебно- счетоводната експертиза се установява, че на база направените справки и изчисления било видно, че процесните фактури от 15.09.2020 г., 15.10.2020 г. и кредитно известие от 15.11.2020 г. и фактура от 15.12.2020 г. били осчетоводени в съответствие с нормативните изисквания и по тях нямало извършени плащания. Задълженията на номер +*** били таксувани съобразно

условията на договора. Процесните фактури датирани от началото на сключване на договора от 09.09.2020 г. и в същите не били начислени лизингови вноски, като посочения във въпроса договор за лизинг от 23.11.2018 г. било техническа грешка. Общия размер на неустойката за +***, включена във фактура № *** г. била в размер на 339, 30 лв., като за клиентски номер *** посочения мобилен номер, касаели неустойка за услуга в размер на 93, 16 лв. и неустойка за устройство в размер на 246, 14 лв. Към датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК, размера на дължимите суми , включващи месечни абонаменти, ползваните услуги извън абонаментния план и неустойки били общо 397, 37 лв., от които по фактура № ***г в размер на 37, 18 лв., по фактура № *** г. в размер на 31, 88 лв., по кредитно известие № *** г. в размер на – 10, 99 лв. и по фактура № *** г. в размер на 339, 30 лв.

В о.с.з. в. лице поддържа представеното заключение, което било изготвено на база справка в ищцовото дружество, като отговори на поставените от особения представител на ответника въпроси.

Експертизата е приета като неоспорена от страните, като съдът счита, че същата е обективно изготвена от в.лице притежаващо необходимата правоспособност затова.

От заключението на вещото лице по съдебно-техническата експертиза се установява, че от представената детайлна справка за потребление на номер за +***, било видна информацията за генерирания трафик по номер, вид, обем и времетраене, включително и точен час на изходящите повиквания/ трафик, които са фирмирали задължението. Времето и обема на ползваните услуги били видни от приложените към заключението справки за детайлното потребление по месеци. За периода 09.09.2020 г. – 14.09.2020 г. били предоставени мобилен интернет на максимална скорост в БГ и зона ЕС- 8000 МБ и 19:21 мин. към зона ЕС, като не били използвани услуги. За периода 15.09.2020 г.- 14.10.2020 г. били предоставени мобилен интернет на максимална скорост в БГ и зона ЕС- 8000 МБ и 100 мин. към зона ЕС, като били използвани 7382.72 МБ; 3 мин. към други национални мобилни мрежи- номер 0887984144. За периода 15.10.2020 г.- 14.11.2020 г. били предоставени мобилен интернет на максимална скорост в БГ и зона ЕС- 8000 МБ и 64:31 мин. към зона ЕС, като не били използвани услуги. От предоставената информация за детайлно потребление на номер+***, било видно, че в периода от 09.09.2020 г. – 14.11.2020 г., абонатът използвал сочения телефонен номер, като бил ползвал мобилен интернет и бил извършил обаждания до номера от мобилни и фиксирани мрежи. Следователно телефонния номер бил активен и имал достъп до предоставените чрез клетъчната мрежа на оператора услуги. Тарифирането на услуги се извършвало автоматично според абонаментния план и ценовата листа на оператора за съответния период.

В о.с.з. в. лице поддържа представеното заключение, като отговори на поставените от особения представител на ответника въпроси.

Експертизата е приета като неоспорена от страните, като съдът счита, че същата е обективно изготвена от в.лице притежаващо необходимата правоспособност затова

Издадена е заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК въз основа на подадено от ищеца заявление срещу ответника за процесните вземания, видно от приложеното ч.гр.д. № *** г. на ЯРС. Заповедта е връчена на ответника по реда на чл. 47 ал.5 от ГПК.

Въз основа на горното съдът прави следните правни изводи:

Предявени са обективно съединени установителни иски с правно основание чл.422 ГПК, във вр. с чл. 79 ал.1 пр.1 и чл. 92 ЗЗД.

Искът е допустим, т.к. е предявен от легитимна страна – заявител в заповедното производство, в предвидения от закона едномесечен срок от уведомяването на заявителя по реда на чл. 415 ГПК. В настоящото производство в тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване съществуването на вземането си по оспорената ЗИ, а именно, че между страните е съществувало валидно облигационно правоотношение, с твърдените съществени уговорки, че е изправна страна по договора, вкл. размера на претенцията си.

Съгласно чл. 79 от ЗЗД, ако длъжникът не изпълни точно задължението си, кредиторът има право да иска изпълнението заедно с обезщетение за забавата или да иска обезщетение за неизпълнение.

В случая вземането на ищеца произтича от сключен между страните договор за предоставяне на услуги. Същия е валиден и поражда правни последици. Изпълнението на задължението си за предоставяне на услугите на ответника ищецът установява с представените фактури, в които подробно са посочени времето на разговорите, използван мобилен интернет и др. Фактурите са генерирани автоматично от системата за отчитане на потреблението на абоната и доколкото не се твърди същата да е манипулирана неправомерно, отразяват действителното потребление, като това обстоятелство се установява и от изслушената СТЕ неоспорена от страните, като в тази насока съдът не възприема възраженията на особения представител на ответника, че ищеца не е доставил, а ответника не е получил твърдяните фактурирани услуги. Въпреки така предоставените услуги ответника не е заплатил същите, което сочи на неизпълнение на поетите от него договорни задължения, поради което дължи на ищеца стойността на същите. Съдът приема в тази насока предявения иск за доказан по основание, посредством представените фактури за дължимите суми за процесния период и с оглед на обстоятелството, че ответника, не е представил доказателства, че сумите са недължими.

По претенциите за неустойки, съдът приема следното :

Законът за електронните съобщения урежда изрично случаите на недължимост

на неустойка в хипотези на безвиновно прекратяване от потребителя на договор за мобилни услуги -в чл. 228, ал. 5 вр. с ал. 3 -при едностранно прекратяване на срочен договор за мобилни услуги в периода на влизането му в сила и в чл. 229а, ал. 1 -при едностранно прекратяване на безсрочен договор за мобилни услуги. Извън изрично уредените случаи уговарянето на неустойка при предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги, което има действие занапред, е допустимо (арг. и от [чл. 228, ал. 1, т. 4, б. "в" ЗЕС](#)), т.е. законът изрично признава правото на кредитора да обезпечи изпълнението с неустойка. В процесния случай договорната клауза е в съответствие със специалния закон, като касае обезпечаването на срочен договор извън посочените законови хипотези на недължимост на неустойка.

Искът за неустойка се основава на клауза в индивидуалния договор.Самото прекратяване е уредено в Общите условия. Задължението за неустойка се предпоставя от неспазване на задължение от потребителя, който в случая не е заплатил предоставените мобилни телефонни услуги.Прекратяването на услугите е безспорен факт, т.е. операторът е упражнил правото си да прекрати договора едностранно. Клаузата дерогира общото правило на [чл. 87, ал. 1 ЗЗД](#), като не предвижда форма, в която изявлението на кредитора да бъде отправено към длъжника. Т.е. може да бъде и конклюдентно – с действията по прекратяване на услугите. Тези действия стават неминуемо доС.ие на абоната. Самата искова молба играе ролята на покана по смисъла на чл. 87 от ЗЗД. В този смисъл е практиката на ВКС (Решение № 218/29.11.2016 г. по гр.д.№ 1306/2016 г., IV г.о., Решение № 4/23.06.2017 г. по т.д.№ 50183/2016 г., IV г.о. и др.). Ответникът не е изпълнил паричното си задължение до приключване на съдебното дирене, до който момент може да се приеме, че му е предоставен достатъчен срок от кредитора. Поради това е налице и вторият елемент от фактическия състав, пораждащ задължение за неустойка. Ищецът не претендира договорения с клиента размер на неустойката - сумата от стандартните за съответната програма месечни абонаменти до края на срока на договора, а по-малък, договорен с КЗП. Следователно искът следва да се уважи в претендирания размер.

Също така се претендират и обезщетение за вреди, настъпили от неизпълнението на процесния договор, в настоящия за ползване на мобилното устройство и представляваща разликата от цената на мобилното устройство в брой, без абонамент и заплатената от него при предоставянето му, съответстваща на оставащия срок на договора. В тази връзка следва да се отбележи, че няма законова пречка да се уговорят отделни неустойки за различни видове вреди от неизпълнението, както е в случая. Търси се само такава част от отстъпката от цената на устройството, съответстваща на оставащия срок на договора за мобилни услуги, каквато е уговорката между страните. С оглед на това съдът приема, че неустойките са начислени съобразно договорни клаузи.

В тази насока съдът, намира за неоснователно възражението на особения представител на ответника по направените възражение, на посочените по горе основания.

По отношение размерът на претенцията, съдът приема, че от представените писмени доказателства – фактури и заключенията на ССЕ и СТЕ се установи, че за исковия период ответника не е заплатил месечни абонаментни такси на мобилни услуги на стойност 58, 07 лв. и неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент в общ размер на 339, 30 лв.

С оглед гореизложеното исковете се явяват основателни и следва да се уважат.

Искането на ищеца за присъждане на разноските е основателно и следва да се уважи съгласно чл. 78 ал.1 от ГПК.

Съгласно Тълкувателно решение № 4/2013 г. от 18.06.2014 г. на ОСГТК на ВКС, съдът следва да присъди разноските по заповедното производство в исковото производство.

Водим от горното ЯРС,

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО, че С. П. Т. от гр. Ямбол, ж. к. „Златен рог“ № 27, вх. 4, ап. 253, ЕГН *****, дължи на „Йеттел България“ ЕАД, (предишно наименование „Теленор България“ ЕАД) -гр.София ЕАД, ЕИК *** гр.София, район Младост, жк Младост 4, Бизнес Парк София, сграда 6, със съдебен адрес в гр. София, бул. „България“ № 81, ет.8, ап.22, чрез адв. Г.- САК сумата от общо 397, 37 лв., от които сумата от 58, 07 лв. представляваща дължими и незаплатени месечни абонаментни такси за потребление на мобилни услуги за период от 09.09.2020 г. и сумата от 339, 30 лв.- представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент от 09.09.2020 г., за които е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № *** г. на ЯРС.

ОСЪЖДА С. П. Т. от гр. Ямбол, ж. к. „Златен рог“ № 27, вх. 4, ап. 253, ЕГН *****, да заплати на „Йеттел България“ ЕАД, (предишно наименование „Теленор България“ ЕАД) -гр.София ЕАД, ЕИК *** гр.София направените по делото разноски пред настоящата истанция в размер на 1255, 00 лв., както и разноски по заповедното производство в размер на 205,00 лв.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред ЯОС.

Съдия при Районен съд – Ямбол: _____